

17 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2006
ΤΕΥΧΟΣ 172

ΑΠΟΣΤΟΛΗ

**ΓΙΑΤΙ Η ΑΥΣΤΡΙΑ
«ΥΙΟΘΕΤΗΣΕ»
ΤΗ ΝΑΤΑΣΑ ΚΑΜΠΟΥΣ**

Αποχαιρετισμός στο καλοκαίρι

Εν πλω από τα Κύθηρα στον Κίσαμο της Κρήτης, ολοκληρώνοντας τη σειρά φωτογραφίσεων που υποστηρίζουν την ελληνική συμμετοχή στη 10η Μπιενάλε Αρχιτεκτονικής της Βενετίας με τίτλο «Αιγαίο: Μια Διάσπαρτη Πόλη», ο **Σπύρος Στάβερης** παρουσιάζει στο «Κ» το υστερόγραφο της δουλειάς του: την τρυφερή, όσο και μελαγχολική, τελευταία ανάσα του καλοκαιριού που μόλις αποχαιρετήσαμε.

«...Οι μικρές οδύσσειες έχουν και αυτές τις δικές τους Νεφερτίτες. Είδαμε μία στο Γύθειο, να επιβιβάζεται στο πλοίο με μια ταπεινή επισημότητα, ανεβασμένη σε μια άσπρη πλαστική πολυθρόνα, ευθυτενής, ίδια με το άγαλμα του Ραμσή που διέσχισε πρόσφατα το Κάιρο...».

**Αναμονή,
προσδοκίες,
ονειροπόληση:
το αρχιτεκτόνημα
του πλοίου είναι ένα
ουτοπικό τοπίο όπου
ο φωτογράφος
κινείται σ' ένα πάρκο
με εναλλασσόμενα
γλυπτά, σώματα
αφημένα,
παραδομένα και
πολύ ερωτικά.**

Πρώτη μέρα του Σεπτεμβρίου, και το χαρακτηριστικό ζήτημα έχει μεταφερθεί από το καταστρώμα στα σαλόνια του πλοίου. Δεν υπάρχουν εξ'αλλού στη «Μυρτιδικιάσσα» περκεφρόμενες πλαστικές παλυθρόνες, παρά μόνον κάτι παρόενα, σχεδόν παιδικά καθίσματα σε κανονικές σειρές, που δεν ευνοούν τις αρκετά πρωτοποριακές χαραγραφίες των μονιμώς αντικειμένων συνεπιβατών. Στον ιδιαίτερο χώροχρονό του πλοίου μοιράζομαι αυτή τη φορά το καταστρώμα με

πικρή του ύστατου λιμανιού. Οι μικρές οθυσιαστικές έχουν και αυτές τις δικές τους Νεφερίτιδες. Είσοδος μία στο Γυθείο, να επιβιβάζεται στο πλοίο με μια ταπεινή επιστημότητα, ανεξαρτημένη σε μια άσπρη πλαστική παλυθρόνα, ευθυτενής, ίδια με τα αγαλλήματα του Ρομσή που διέσχισε πρόσφατα το Κάιρο. Πιράλαβα να δω τον ήλιο πάνω στο χέρι που ακουμπήσους στο γόνατό για να μην της σπκώσει ο αέρας το μαύρο ρούχο. Αναμονή, προσδοκίες, ανεπιροπέληση, το αρχιτεκτονικό του πλοίου είναι ένα ουτοπικό τοπίο όπου ο φωτογράφος κινείται σ' ένα πάρκο με εναλλασσόμενα γλυπτά, σκαμάτα αφημένα, παραδομένα και πολλά ερω-

ελάχιστους σπιθαμές που εναλλάσσονται γρήγορα στα ενδιά λιμάνια που πίνουμε μέχρι την κάθοδο στον Κισσαμίο. Είναι ένα ταξίδι απεχαιροτισμού σ' αυτό το «κάλκοκαίρι της Μπιενάλε», ένα ωραίο «φινάλε» σε όλες διαδρομές προηγήθηκαν για τη συλλογή φωτογραφικού υλικού για την ελληνική αρχιτεκτονική συμμετοχή. Ο προορισμός τυχαίος, οι συνειρήματα συγκεκριμένοι. Κινηματογράφος, Ζωγραφική, Λογοτεχνία. «Ταξίδι στα Κύθηρα» και φθινοπωρινό τοπίο στην ομίληση «Επιβίβαση για τα Κύθηρα» και ειδικολογικός ευδοκιμασμός που συντηρείται ακόμα με τις κρυμμένες Αφροδίτες στους κήπους του Βατώ, Γιατη «Μυρτιδικιάσσα», παντός, το ταξίδι στα Κύθηρα δεν είναι ένα απλό δραμοιολόγιο, είναι μια κανονική εμφάνιση στη διάρκεια μιας συνολικής διαδρομής 60 ωρών, το πλοίο πλένει επτά φορές το λιμάνι των Κυθήρων! Σαν άλλη ψυχή των Φοραά χορευμένη μέσα στις μυστικές στοές των Πυραμίδων μέχρι να βρει τη διεξοδο για την ακόνια ζωή, τη θαλι-

τικά. Είμαστε το ίδιο σύννεφο που το σπρώχνει ο αέρας. Εκεί, στην άλλη όχθη απέναντι από το λιμάνι της Αφροδίτης, στο λιμάνι των Ανακυθήρων, το πλοίο αρχά τη νύχτα ξεβραίζει μια νεκροφόρα. Ο οδηγός βγαίνει προσεκτικά, διατόζει λίγο και στοματίζει. Υστερα στρίβει βεβιά σαν μολύβι να ειδή τη μικρή ομάδα των συγγενών που περιμένουν μαζί με τον παπιά. Σταματάει πάλι, κάνει μια δοκιμή με τα εσωτερικά λαμπιόνια, τα σβήνει και στο τέλος τα κρατάει ανοιχτά. Είναι φωτοαγωγημένη, η νεκροφόρα απομακρύνεται αρχά-αρχά με τη συνοδεία των ανθρωπων στον ανηφορικό δρόμο του λιμανιού. Τότε έφερα στο νου μου το λόγιο της Βούλας Παπαϊωάννου, της φωτογράφου που τιμάται φέτος από το Μουσείο Μπενάκη, λογα απρόσμενης ομιλότητας, με τα οποία ταυτίστηκα. Από τη γλυκιά τραγικότητα της στιγμής, «πρόσπαθήσα να αρπάζω σ' τι μπορούσα να αρπάζω». Γιατί είμαι κι εγώ της ίδιας σχολής.

Σπύρος Στάβερης